

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jako niezasadna podlegała oddaleniu.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego. Sytuacja opisana w cytowanym przepisie miała miejsce w rozpoznawanej sprawie.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własny ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny.

Wbrew twierdzeniom apelacji, Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie naruszył zasady zawartej w art. 233 § 1 k.p.c., który nakazuje, aby Sąd oceniał wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zdaniem Sądu Okręgowego, ze zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Rejonowy wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym a ocena Sądu pierwszej instancji nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać. Należy podkreślić, iż tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez Sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona. Wnikliwa analiza zgromadzonego materiału dowodowego prowadzi do wniosku, iż w niniejszej sprawie przypadek taki nie ma miejsca.

Sąd Rejonowy, wbrew twierdzeniom skarżących, dokonał trafnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, wyprowadził słuszne wnioski jurydyczne, zaś swoje stanowisko przekonująco i wyczerpująco uzasadnił. A przedstawioną przez ten Sąd argumentację Sąd Okręgowy w pełni podziela.

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd Rejonowy prawidłowo bowiem ustalił, że pozwana posiadała zaległości czynszowe w dochodzonej wysokości.

Nietrafnie również skarżąca zarzuca Sądowi Rejonowemu, że nie uwzględnił złożonego przez nią wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność warunków mieszkaniowych jak i wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków jak i przesłuchanie jej w charakterze strony.

Zważyć należy przecież, iż z uwagi na charakter dochodzonego roszczenia Sąd Rejonowy prawidłowo wywiódł, że wnioski złożone przez pozwaną nie mogły być podstawą rozstrzygnięcia.

Niesłusznie również skarżąca zarzuca Sądowi Rejonowemu naruszenie art. 5 k.c.

W ocenie Sądu Okręgowego, okoliczności podniesione przez skarżących nie dały podstaw do oddalenia powództwa w oparciu i uregulowania zawarte w tym przepisie. Należy bowiem zgodzić się z Sądem Rejonowym, że w realiach niniejszej sprawy sytuacja materialna pozwanej i fakt, że jest ona osobą w podeszłym wieku nie daje podstaw do stosowania tego przepisu jako obrony pozwanej.

Zważyć zaś trzeba ponadto, że skarżąca nie wskazała nawet jakie konkretnie zasady współżycia jej zdaniem w realiach niniejszej sprawy zostały naruszone. Pamiętać również należy, że na naruszenie zasad współżycia społecznego

powoływać się może ten tylko, kto ich przestrzega, co oznacza, że na ochronę w tym zakresie może liczyć jedynie ten, kto sam postępuje nienagannie.

W przedmiotowej sprawie bezspornym jest, iż pozwana nie reguluje opłat na rzecz właścicieli z tytułu umowy najmu. Nadto na uwadze mieć także należy, że stosowanie art. 5 k.c. jako wyjątkowej podstawy oddalenia powództwa może być stosowane w szczególnie uzasadnionych wypadkach, które w ocenie Sadu Okręgowego nie mają miejsca w przedmiotowym stanie faktycznym.

Powyższe prowadzi do wniosku, że apelacja wniesiona przez pozwaną stanowi li tylko polemikę z prawidłowym rozstrzygnięciem Sądu Rejonowego.

Dlatego też, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c. Na koszty te złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powodów ustalone w oparciu o § 2 ust. 1 i 2 , w zw. z § 6 pkt 3 i § 13 ust.1 pkt1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.02.163.1349 ze zm.).

O zwrocie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o art. 29 ust. 1ustawy z dnia 26 maja 1982 roku prawo o adwokaturze (Dz.U.09.146.1188 j.t. ze zm.) oraz § 6 pkt 3 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 1 i § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.02.163.1348 ze zm.).